

in vem:
od zlih, nevidnih sil objet
ne morem, ne smem
v nič nazaj.
— — —

Kam...
V tem čudnem hipu — nikogar, sred kaosa sem sam,
sam...
O, zakaj sem se izločil, iztočil iz neskončnih temin,
zakaj!

Miran Jarc.

V galeriji.

Vse sem že videl: biló je v drugačni obliki
kakor so zdaj ti pred mene postavljeni liki,
ah, in vendar: tak resnično, tak lepo kot to —
vsepovsod rože ljubezni cvetó.

Vse sem že slišal na vseh inštrumentih igrano,
in vendar: staro je novo, neznano je znano —
reci, zakaj? Ker je duša napolnjena vsa
z burjo v dobroti, s tišino sred zlá.

Vse sem že videl in slišal, in vendar me mika
linija, ton in beseda, ker vse je le slika
one resnice, ki v svetu na veke živi
in mojo dušo z lepoto krepi. —

Stano Kosovel.

Pesem o zemlji in tebi.

Zemlja je čuden, prečuden, prečuden svet...
Ti živiš nánji in niti ne šteješ let,
niti ne paziš, kako se nagiba dan,
kam hiti veter, prek tvojih stopinj poslan.

Greš, pa ne veš ni kdo si, ne katera je stran,
ki vánjo vodi korak te, od tajnih sil gnan;
samo kar vidiš, verjameš, in česar ni vjel
pógled tvoj majhen — tistega nisi vesel.

Ali kjer tvojim pogledom resnice je kraj,
tam se odpira kraljestvo, in v njem je raj,
v njem teče reka spoznanja na štíri strani
in kjer popotnika sreča, mu žejo gasí...

Časih zabrede tja potnik utrujen, bolan,
ki se na pót je napravil pokoja želján...
Ali glej! — smrti ni! — in kaj je to, kaj je to —
kam ga peroti, kam ga, nevidne, nesó?

Kraji kot novi, in nič več ni ozek pas,
ki mu je v njem onemel od vsakdanjosti glas;
kamor ozrè se — široka, široka plan,
in na tej plani v vetru akord ubran...

Ah ne, to bil je le temen, prehoden čas,
ki v njem dobiva nove poteze obraz,
to je bil čas, ko pojema stara luč
in novo solnce posveti na duše ključ.

Zemlja je čuden, prečuden, prečuden svet,
tvoje življenje v tem svetu je kakor cvet,
ki se razcvete na pómład, pod jésen dá plod
in gre na zimo med drugi, popolnejši rod...

Stano Kosovel.

Kamor vsi.

Cesta se vleče in vleče in vleče — —
Listje na drevju ob cesti šepeče:
Kam pa greš ti?

Pride nasproti ti dèkle veselo —
v tebi je sladko življenje zavrelo:
Kam se mudi?

Tečejo, tečejo reke življenja
in se izlivajo tja, kjer ne jenja
strah vse noči,

in predno listje z drevesa odpade,
v tebi poslednje usahnejo nade
in h koncu ž njimi greš ti,
kamor vsi...

Stano Kosovel.